

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΚΓ'.

Συνδρομή ἰτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου, ἑκάστ. ἔτους καὶ εἶναι ἰτησία. — Γραφεῖον Διευθ. Ὁδὸς Σταδίου 32.

7 Ἰουνίου 1887

ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Ε'.

"Ότε, ἀφοῦ ἠτύρησθημεν μὲ τὴν ἡσυχίαν μας, ἐξήλθομεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν μας, εὔρομεν τὸν Κον Μελέτην εἰς τὴν αἴθουσαν, πίνοντα τὸν καφέν του. Μᾶς ἐκαλημέρισε μὲ εὐπροσηγορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν οὐδὲν διεκρίνετο ἔχνος τῶν χθεσινῶν ἐπεισοδίων, καὶ κτυπήσας τὰς παλάμας ἐφώνηξε, «Μαρία, Μαρία».

Ἡ γραία ὑπηρετρία μᾶς ἔφερε τὸν καφέν.

— Πῶς εἶναι ἡ Κυρία Σοφία; ἠρώτησα.

— Πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ὁ Κος Μελέτης μειδιῶν. Ἀπόδειξις δέ, ὅτι ἐξῆλθε πρῶτῃ πρῶτῃ μὲ τὴν θυγατέρα μου. Ἐπῆγαν νὰ περάσουν τὴν Κυριακὴν των εἰς τὸ Μοναστήρι τῶν γυναικῶν.

Δὲν ἐχρειάζετο πολὺς νοῦς διὰ νὰ ἐνοήσω ὅτι ἡ ἀποχώρησις αὕτη τῆς θείας καὶ τῆς ἀνεψιάς ἐσυμβιβάσθη διὰ νὰ μὴ ἴδῃ τὸν Νίκον ἡ Κυρία Ἑλένη. Τὸ πρᾶγμα ἐξοικονομήθη οὕτω διὰ σήμερον. Τί ἄρά γε θὰ μηχανευθῶσι διὰ τὴν ἐπαύριον;

— Λοιπόν, ὑπέλαβα, δὲν θὰ ἔχωμεν τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἴδωμεν τὴν Καν θυγατέρα σας;

— Βεβαίως! Τὸ ἐσπέρας θὰ ἐπανέλθῃ. Μὲ ἐπεφόρτισε νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμην διὰ τὴν ἀπουσίαν της, ἀλλὰ θ' ἀπολογηθῇ μόνη της τὸ ἐσπέρας.

Τὸ ἐσπέρας! Ἄς περιμείνω λοιπόν, ἐξ ἀνάγκης, ἕως τὸ ἐσπέρας.

Μετὰ τὸν καφέν ἐπορεύθημεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου οἱ Ἐπίτροποι μᾶς ὑπεδέχθησαν μετὰ πάσης τιμῆς, προσφέροντες καὶ λαμπάδας, κατὰ τὸ σῆμα, ἐπὶ δίσκου ἀργυροῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐφιλοτιμήθημεν νὰ καταθέσωμεν τὸν ὀβολόν μας, «διὰ τὸ ἴδιον τῆς ἐκκλησίας».

Μετὰ τὴν λειτουργίαν ὀλόκληρος ἡ πρῶτα κατηναλώθη εἰς ἐπισκέψεις. Ὁ Κος Μελέτης μᾶς ὠδήγησε καὶ μᾶς παρουσίασεν εἰς ὅλας τὰς

ἀρχὰς καὶ πάσας τὰς ἐπισημότητας τῆς νήσου.

Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος τούτου μὲ διεσκέδασε πολὺ εἰς ὅσας ἄλλας νήσους ἐπεσκέφθημεν. Μοῦ ἐδίδετο οὕτω ἀφορμὴ νὰ γνωρίσω νέα πρόσωπα, πολλῶν δ' ἐξ αὐτῶν ἡ γνωριμία συνετέλεσεν εἰς τὸ ν' ἀποκαταστήσῃ λίαν εὐχάριστον τὴν ἐπὶ τῆς πατρίδος των διαμονὴν μας. Ἄλλ' ἐνταῦθα οὐδεμίαν εὔρισκα ἠδονὴν εἰς τὰς χρεωστικὰς ταύτας ἐπισκέψεις. Ὁ νοῦς μου ἦτο ἄλλου, ἡ δὲ ἀπόφασις τοῦ ν' ἀναχωρήσωμεν τὴν ἐπαύριον μοῦ ἀποκαθίστα ὅλως ἀδιαφόρους τὰς ἐφημέρους ἐκείνας γνωριμίας. Πρὸς δὲ τούτοις ἐπηύξανε τὴν κακὴν μου διάθεσιν καὶ ἡ ἀϋπνία τῆς νυκτός. Οὔτε ὁ Νίκος ἐφαίνετο καλλίτερον διατεθειμένος. Δὲν ἠδυνάμεθα ὅμως ν' ἀποφύγωμεν τὸ ἐπακόλουθον τοῦτο τῆς τόσον εὐγενῶς παρεχομένης φιλοξενίας, ὥστε ἐπεσκέφθημεν ἀλληλοδιαδόχως τὸν Ἐπαρχον, τὸν Δεσπότην, τὸν Δήμαρχον, τὸν οἰκονομικόν Ἐφορον, τὸν Σχολάρχην, τὸν Εἰρηνοδίκην, τὸν πρῶτον βουλευτὴν, τὴν σύζυγον τοῦ ἀπόντος νέου βουλευτοῦ, καὶ διαφόρους ἄλλους ἐκ τῶν προκρίτων τῆς νήσου.

Ἦτο ἄρά γε ὅλως αὐθόρμητος ἡ εὐγένεια τοῦ Κυρίου Ἐπαρχου, ὅστις μᾶς προσεκάλεσεν εἰς τὸ δεῖπνον, διὰ νὰ διέλθωμεν τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν οἰκίαν του; Ἦσαν ὅλως εἰλικρινεῖς αἱ διαμαρτυρήσεις τοῦ Κου Μελέτη ἐπιμένοντος νὰ μᾶς κρατήσῃ ἐκεῖνος; Ὁ Ἐπαρχος δὲν ἐνέδωκεν, ὁ δὲ Κος Μελέτης συγκατετέθη ἐπὶ τέλους, ὑποσχεθεὶς μάλιστα νὰ μᾶς συνοδεύσῃ εἰς τοῦ Κυρίου Ἐπαρχου.

Τὴν μεσημβρίαν ὁ Κος Μελέτης μᾶς εἶχε γεῦμα πολυτελές, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθισαν καὶ τινες ἐξ ἐκείνων τούτων ὁποίους πρὸ ὀλίγης ὥρας ἐπεσκέφθημεν. Ὅλοι ἄνδρες. Ἡ Μαρία καὶ ὁ Παντελῆς ὑπηρετοῦν μετὰ ζήλου, μαρτυροῦντες διὰ τῆς ὑπερβολῆς του τὸ ἐκτακτὸν τῆς περιστάσεως. Ὁ δὲ οἰκοδεσπότης προήδρευε μετ' ἀξιοπρεπείας, ὡς ἄνθρωπος συνειθισμένος εἰς πάσας τὰς ὑποχρεώσεις τῆς φιλοξενίας.

Ἦτο καθ' ὅλα ἀξιοπρεπῆς καὶ ἐπιβλητικὸς ὁ Κος Μελέτης. Τὸ παρουσιαστικόν του, οἱ τρόποι του, ὁ τόνος τῆς φωνῆς του, ἡ ἐνδυμασία του αὐτῇ, πρὸς δὲ καὶ τὸ πρὸς αὐτὸν σέβας

τῶν ἄλλων νησιωτῶν, τὰ πάντα ἐμαρτύρουν τὴν ἀρχοντικὴν καταγωγὴν του. Ἦτο τύπος τῆς ἀνέκαθεν ἐξευρωπαϊσμένης ἀριστοκρατίας τῶν νήσων μας, ὅπου ἡ διατήρησις τῶν Βενετικῶν παραδόσεων καὶ ἡ συνεχὴς μετὰ ξένων ἐπαφὴ, ὡς ἐκ τῆς διὰ θαλάσσης ἐπικοινωνίας, ἐμόρφωσαν ἦθη καὶ ἔθιμα μὴ ἀνευρισκόμενα εἰς τὴν Στερεάν. Τώρα ταῦτα πάντα ἐκλείπουσι βαθμυδόν. Ἡ ἐξάσκησις τῶν συνταγματικῶν μας θεσμῶν καὶ ἡ ἐπίδρασις τοῦ Πανεπιστημίου ἐπιφέρουν ἀνάμιξιν κοινωνικὴν καὶ ἰσοπέδωσιν, αἵτινες ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καταστρέφουν τὰς παλαιὰς—καλὰς ἢ κακὰς—ἀνισότητας. Ὁ Κος Μελέτης ἦτο ἐξηκοντούτης περίπου, ἰσχνός, μετρίου ἀναστήματος. Τὸν ἀνεδείκνυεν ὅμως μεγαλείτερον τὸ ἄκαμπτον τοῦ στήθους του καὶ ὁ ὀρθὸς λαίμῳ του, τὸν ὁποῖον περιέδεε διὰ πολλῶν πτυχῶν ὁ καλῶς ἐσφιγμένος λευκὸς λαίμοδέτης του. Ἦτο ξυρισμένος τὸν πώγωνα καὶ τὰ χεῖλη. Ἡ ὅλη περιβολὴ του συνηρμόζετο πρὸς τὸ σοβαρὸν τῆς ἐκφράσεώς του καὶ πρὸς τὸν βαρὺν τῆς φωνῆς του τόνον, ὅτε ὠμίλει ἐκφέρων βραδέως τὰς λέξεις. Δὲν τὸν εἶδα νὰ γελάσῃ, ἀλλ', ἀπεναντίας, ἐμειδία συχνάκις. Τὸ μειδιάμα του ὅμως ἐφάνετο προερχόμενον οὐχὶ ἐξ εὐθυμίας, ἀλλ' ἐξ ἀβροφροσύνης καὶ εὐγενείας. Δὲν ἐμειδίω ὁμοῦ μὲ τὰ χεῖλη καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του.

Διαρκοῦντος τοῦ γεύματος, ἡ ὁμιλία περιεστράφη, ὡς εἰκός, εἰς τὰ περὶ τῆς νήσου. Ὁ Νίκος ὅστις, εὐτυχῶς, ἐφαίνετο λησμονήσας τὰ χθεσινά, ἐζήτηει πληροφορίας ἀπὸ τὸν γείτονά του, ἀνεμίχθησαν δὲ καὶ οἱ λοιποὶ συνδιαιτημόνες εἰς τὴν συνομιλίαν καὶ ἕκαστος προσέθετέ τι εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἀξιοθεάτων, ὅλοι δὲ ἐμεγαλοποιοῦν, νομιζῶ ἐκ πατριωτισμοῦ, τὴν ἀξίαν τῶν οἰκοδομῶν ἢ τῶν τοποθεσιῶν τὰς ὁποίας μᾶς συνίστων νὰ ἐπισκεφθῶμεν.

— Ὅλα καλὰ καὶ ἀξιοπεριεργα, υπέλαβα εἰς ἀπόκρισιν τοῦ τελευταίου λαλήσαντος, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν ὅσα μᾶς λέγετε, διότι ἀναχωροῦμεν αὔριον.

Νομιζῶ ὅτι δὲν ἠπατήθη ἰδὼν λάμψιν εὐχαριστήσεως εἰς τοῦ Κου Μελέτη τοὺς ὀφθαλμούς, τοὺς ὁποίους ἐστρεψε διὰ μᾶς πρὸς ἐμέ. Ἄλλ' ὅμως μετὰ πολλῆς φυσικότητος προσεποιήθη ἐκπληξιν δυσάρεστον.

— Αὔριον, ἀνέκραξε! Τοῦτο μόνον δὲν γίνεται. Δὲν σὰς ἀφίνομεν!

Ὅλοι περὶ τὴν τράπεζαν ἐπεκύρωσαν ἐντόνως τοῦ οἰκοδεσπότου τὰς διαμαρτυρήσεις. Ὁ Νίκος κ' ἐγὼ ἐξεφράσαμεν τὴν λύπην μας διὰ τὴν μὴ ἐξ ἀνάγκης παράτασιν τῆς διαμονῆς μας, ἐδώσαμεν δὲ πολλὰς ὑποσχέσεις προσεχοῦς ἐπανόδου. Ἡ ἀπόφασίς μας δὲν ἐθεωρήθη ὡς τελειωτικὴ, οὐδ' ἡμεῖς δ' ἀφ' ἐτέρου ἐνομίσαμεν

ἀναγκαῖον νὰ τὴν διατρανώσωμεν δι' ἐπίσημοῦ τέρου τρόπου.

Ἐν τούτοις ἐσχεδιάσθη τὸ πρόγραμμα ἐκδρομῆς διὰ τὴν αὔριον, ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Κου Σπυράκη, ἀνεψιοῦ τοῦ Κου Μελέτη, ἀναλαβόντος αὐτοκλήτως καὶ προθύμως τὰ χρέη ξεναγοῦ.

Τὸ γεῦμα παρετάθη ἐπὶ ἰκανὴν ὥραν. Μόλις δὲ ἀποτελειώσαντες μετέβημεν, χάριν τοῦ καφέ, εἰς τὴν αἴθουσαν, καθὸ ἀερικωτέραν, ὅτε ἤρχισαν αἱ ἀνθεοσκέψεις ὅσον ἐπεσκέφθημεν τὴν πρωΐαν. Ὁ Δεσπότης, ὁ Ἐπαρχος, ὁ Οἰκονομικὸς ἔφορος, ὁ πρῶν βουλευτῆς, ὁ Εἰρηνοδίκης, ὁ Δήμαρχος, οἱ πρόκριτοι ὅλοι τῆς νήσου ἤλθον νὰ μᾶς ἀντιχαιρετίσωσι. Ὁλόκληρον τὸ ἀπόγευμα κατηναλώθη οὕτω. Καὶ ὅμως ἤσθαι νόμιστα τὴν ἀνάγκην, ὁ Νίκος κ' ἐγὼ, νὰ ἐξέλθωμεν ὀλίγον, νὰ περιπατήσωμεν, νὰ κινηθῶμεν, ν' ἀναπνεύσωμεν. Τοῦτο ἐνόησας ὁ Κος Μελέτης ἐπρότεινε, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, εἰς τοὺς πληροῦντας τὴν αἴθουσαν φίλους νὰ μᾶς δεῖξωσι τὰ εἰρεπία ἀρχαίου οἰκοδομήματος, εἰς ἡμισείας περίπου ὥρας ἀπόστασιν.

Ἐξήλθωμεν λοιπὸν πάντες ὁμοῦ εἰς περίπατον, ὁμοιάζοντα ὡς ἐκ τῆς πληθύος τῆς συνοδίας πρὸς ἐκδρομὴν ἐπιστημονικοῦ συλλόγου. Θὰ ἦτο προτιμότερον ἐὰν ἦμεθα μόνοι καὶ ἐλεύθεροι, ἀλλ' ἡ φιλοξενία ἐπιβάλλει καθήκοντα εἰς τὸν δεχόμενον ὅσον καὶ εἰς τὸν παρέχοντα αὐτήν. Ἄλλως δὲ ὁ περίπατος ἦτο τερπνός, ἢ ἐσπέρα ὠραία, ἢ θεὰ μεγαλοπρεπῆς, ὁ ἀὴρ ζωγόνος. Καὶ τὰ εἰρεπία δὲ ἦσαν ἀξιοπεριεργα, μολοντί, καθ' ὅσον ἐνθυμούμαι, αἱ ἀρχαιολογικαὶ διασαφήσεις τοῦ Κυρίου Σχολάρχου, ὅστις ἦτο καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν τῆς συνοδίας, μού ἐφάνησαν μᾶλλον φαντασιώδεις.

Ἐπεστρέψαμεν ἀπὸ τὸν περίπατον πολὺ ἐξώρως. Ὁ Κος Μελέτης ἔβλεπε ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὸ ὄρολόγιόν του. Ὅτε ἐπλησιάζαμεν εἰς τὸ Κάστρον, ἐξέφρασε τὸν φόβον, ὅτι ἡ Κυρία ἐπαρχίνα θ' ἀνησυχῆ, καὶ ἐπρότεινε νὰ διευθυνθῶμεν κατ' εὐθείαν εἰς τὸ Ἐπαρχεῖον. Φυσικῶ τῷ λόγῳ, δὲν ἀντετίναμεν εἰς τοῦτο ὁ Νίκος κ' ἐγὼ, ἀλλὰ δὲν μὲ διέφυγεν ὁ ὑποκεκρυμμένος σκοπὸς τοῦ Κου Μελέτη, θέλοντος νὰ μᾶς ἀπομακρύνῃ τῆς οἰκίας του. Ἐνόησα ὅτι διὰ τὴν σήμερον δὲν ὑπάρχει ἐλπίς ὅπως πραγματοποιήσω τὰ σχέδιά μου πρὸς ἐξιχνίασιν τοῦ μυστηρίου. Ἄλλ' αὔριον θὰ ἐξευρεθῆ ἐξ ἀπαντος τρόπου πρὸς ἰκανοποίησιν τῆς περιεργείας μου, τὴν ὁποίαν ἐπηύξαμεν καὶ ἡ γενικὴ πανταχοῦ καὶ παρὰ πάντων σιωπῆ ὡς πρὸς τὴν θυγατέρα τοῦ Κου Μελέτη. Οὔτε κατὰ τὰς διαφορὰς ἐπισκέψεις καὶ ἀντεπισκέψεις, οὔτε κατὰ τὸ γεῦμα, οὔτε βραδύτερον εἰς τοῦ Κου Ἐπαρχου, οὔδεις ἠρώτησε τὸν Κον Μελέτην περὶ τῆς Κας Ἐλένης. Ἐφαίνετο ὡς ἂν ὑπῆρχε γενικὴ τις συνεννόησις

ὅπως μὴ γείνη λόγος περὶ αὐτῆς ἐνώπιόν μας.

Ἡ Κυρία Ἐπαρχίνα, ἣτις δὲν εἶχε παρουσιασθῆ κατὰ τὴν πρωϊνὴν ἐπίσκεψίν μας, μᾶς ὑπεδέχθη μετὰ προθύμου καὶ ἀφελοῦς φιλοφροσύνης, μὴ ἀποκρούουσα τοὺς ἐκ προομιῶν ἐπαίνους τῶν λοιπῶν προσκεκλημένων διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς κοτόπητας, περὶ τὴν κατασκευὴν τῆς ὁποίας διέπρεπεν, ὡς φαίνεται, καθὼ Ρουμελιώτισσα. Τὸ δεῖπνον ἦτο ἀξιόλογον, ἡ κοτόπητα ἐδικαίωσε πληρέστατα τὴν φήμην τῆς Κυρίας Ἐπαρχίνας, αἱ προπόσεις εἰς ὑγίαν παρόντων καὶ ἀπόντων δὲν εἶχον τέλος, αἱ περὶ τὴν τράπεζαν συνομιλαί ἦσαν ζωηραί, καὶ ἡ ὄρα παρῆλθε, μέχρι βαθείας νυκτός, χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσωμεν.

Ἐπὶ τέλους ὁ Κορ Μελέτης εὐηρεστήθη νὰ μᾶς ὑποδείξῃ ὅτι ἠδυνάμεθα νὰ ἀναχωρήσωμεν.

Ὁ Κορ Σπυράκης ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἔλθῃ τὸ πρωὶ νὰ μᾶς παραλάβῃ καὶ συνοδεύσῃ, καθὼς ἐσυμφωνήθη, διὰ νὰ ἴδωμεν τὰ ἀξιοπεριεργα τῆς νήσου.

Τὴν θύραν μᾶς ἤνοιξε καὶ πάλιν ἡ γραῖα ὑπηρετρία. Ἡ Κα Σοφία δὲν ἐφάνη, ἔτι δὲ ὀλιγώτερον ἡ Κα Ἐλένη. Εἰς ἀπάντησιν ἐρωτήσεως τοῦ Κορ Μελέτη, ἀποροῦντος δῆθεν διὰ τὴν μὴ ἐμφάνισίν των, ἡ Μαρία τὸν ἐπληροφόρησεν ὅτι αἱ κυριαὶ ἐκοιμήθησαν.

Τὸ καθ' ἡμᾶς, νομίζω ὅτι θὰ ἐκοιμώμεθα τὴν νύκτα ἐκείνην, καὶ ἂν ἔτι ἤρχοντο ὅλα τῆς νήσου τὰ ἐξωτικά νὰ στήσωσι χορὸν ἐντὸς τοῦ δωματίου μας. Τόσον εἴμεθα νυσταγμένοι! Ὁ Νίκος, ἀρούμενος θάρρος ἐκ τῆς περὶ ἀναχωρήσεως ἀποφάσεώς μας, ἐξηπλώθη ὑπὸ τὰς σινδόνας τῆς κλίνης του καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἐκοιμώμεθα καὶ οἱ δύο βαθείως.

Σ'

Τὸ πρωὶ ὁ Κορ Σπυράκης ἦλθεν ἀπὸ τὰ ἐξημερώματα. Ἐκρουσεν ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν τὴν θύραν μας, μέχρις οὗ κατορθώσῃ νὰ μᾶς ἐξυπνήσῃ καὶ λάβῃ ἀποκρίσιν μας ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἦμεθα ἔτοιμοι.

Δὲν εἴχομεν ἐξηγηθῆ ὅτι θὰ ἔλθῃ τόσον ἐνωρίς καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἀποκρύψω ὅτι, δυσχερῆσθεις διὰ τὸ πρόωρον ἐξυπνήμα, τὸν ἔστειλα εἰς τὸν διάβολον. Οὔτε ἀναλαμβάνω νὰ διαβεβαιώσω ὅτι δὲν συμπεριέλαβα εἰς τὴν ἀποστολὴν καὶ τὸ σεβαστὸν πρόσωπον τοῦ Κορ Μελέτη, διότι ἤμην πεπεισμένος ὅτι ἐκεῖνος διοργάνωσε καὶ τὰ τῆς ἐκδρομῆς ταύτης. Ἀλλὰ μὴ ἔχων τὴν ἐλαχίστην διάθεσιν νὰ ὑποβληθῶ βλακωδῶς εἰς τὰς μηχανορραφίας του, εἶχα σχηματίσει κ' ἐγὼ ἀπὸ χθὲς τὸ σχέδιόν μου, ὅπως ὑποσκάψω τὸ ἰδικόν του. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι δὲν τὸ ἐξεμυστηρεύθη εἰς τὸν ἐξάδελφόν μου.

— Νίκο, εἶπα πρὸς αὐτόν, ἐνῷ ἐγερθεῖς ἤδη ἐπλύνετο καὶ μὲ ἐπέπληττε διὰ τὴν ὀκνηρίαν μου. Δὲν εἶμαι εἰς τὰ καλά μου σήμερον. Προτιμῶ νὰ μείνω ἐδῶ. Πήγαινε σὺ μὲ τὸν Κορ Σπυράκην.

Τὸ νὰ προφασισθῶ ἀδιαθεσίαν, ὕστερον ἀπὸ τὰ δύο ἀτελεύτητα χθεσινὰ γεύματα, δὲν ἦτο δύσκολον. Τὸ δύσκολον ἦτο νὰ πείσω τὸν Νίκον νὰ μὲ ἀφήσῃ μόνον. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς περιοδείας οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν μὲ ἀπεχωρίσθη. Εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τὴν μητέρα μου νὰ μ' ἐπιβλέπῃ καὶ προσέχῃ διαρκῶς. Καὶ νὰ μὲ ἀφήσῃ τῶρα μόνον! Καὶ ποῦ; Εἰς τὴν κατηραμένην ἐκείνην οἰκίαν!

Ἐπὶ τέλους καὶ μετὰ πολλὰ τὸν κατέπεισα, ὅτε ὁ Κορ Σπυράκης ἠρώτησεν ἔξωθεν εἰάν εἴμεθα ἔτοιμοι. Ὁ Νίκος τοῦ ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθε μετὰ τοῦ Κορ Μελέτη ἐντὸς τοῦ δωματίου. Ἠπόρησαν καὶ οἱ δύο ἰδόντες με εἰσέτι κατὰκοιτον. Ὁ οἰκοδεσπότης μάλιστα ἠδυνήθη νὰ ὑποκρύψῃ τὴν δυσαρέσκειάν του ὑπὸ τὴν εὐγένειαν τῶν τρόπων του. Ἡ ἀγγελία ὅτι ἤμην ἀδιάθετος τὸν συνωφρούωσε. Ἐπροσποιήθη ὅτι ἀνησυχεῖ περὶ τῆς ὑγείας μου, ἀλλὰ δὲν ἐξηπατόμην ἐγὼ ἐγνωρίζω ποῦ ν' ἀποδώσω τὴν ἀνησυχίαν του. Διὰ νὰ τὸν καθησυχάσω ἔσπευσα νὰ προσθέσω ὅτι, καὶ ἄνευ ἐμοῦ, ὁ Νίκος θὰ περιέλθῃ τὴν νῆσον μὲ τὸν Κορ Σπυράκην. Τὸ ψυχρὸν μειδίαμα τοῦ γέροντος δὲν ἐπρόδωσε τὴν ἐνδόμυχον εὐχαριστήσιν του.

— Ἄλλ' ὅμως δὲν θ' ἀναχωρήσετε ἀπόψε, εἶπε.

— Λυποῦμαι, ἀπεκρίθη, ὅτι δὲν δύναμεθα νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν ὡς πρὸς τοῦτο. Πρέπει ἀφεύκτως νὰ φύγωμεν.

Ἐπανέλαθε τὰς χθεσινὰς διχαρτυρήσεις, ἀλλ' ἰδὼν τὸ ἀμετάθετον τῆς ἀποφάσεώς μας, τὴν ἀπεδέχθη μετὰ λύπης, ἀπαιτῶν ὅμως ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ ἐπανεέλθωμεν ἄλλοτε. Ἐδῶκα ἄνευ δυσκολίας τὴν ζητουμένην ὑπόσχεσιν, ἀλλ' ὁ Νίκος ἐτήρησε σιωπὴν ἀξιοπρεπῆ.

Ἐν τούτοις ὁ Κορ Σπυράκης προέτρεπε τὸν ἐξάδελφόν μου νὰ μὴ βραδύνωσι περισσότερον. Μᾶς ἀπεχαιρέτων δὲ καὶ οἱ δύο, ὅτε ὁ Κορ Μελέτης ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἀνεψιόν του,

— Ἀφοῦ, εἶπεν, οἱ κύριοι θέλουν καὶ καλὰ νὰ φύγουν ἀπόψε, πρὸς τί νὰ λάβῃ τὸν κόπον ὁ Κορ Μαιμᾶς νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ πάλιν εἰς τὸ Κάστρον; Τὸ ἀπλούστερον εἶνε νὰ καταβῆτε ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν Σκάλαν, ὅπου ἐρχόμεθα καὶ ἡμεῖς πρὸς συνάντησίν σας. Ἄντι δὲ νὰ δειπνήσωμεν ἐδῶ βιαστικά, στέλλω τὸ δεῖπνον κάτω εἰς τὸ καφενεῖον καὶ τρώγομεν ἐκεῖ μὲ τὴν ἡσυχίαν μας, χωρὶς νὰ ἔχωμεν τὸν φόβον μὴ δὲν προσθάσωμεν τὸ ἀτμόπλοιον.

Ἐθαύμασα κατ' ἑμαυτὸν τὸ ἔντεχνον τοῦ

νεύου τούτου συνδυασμοῦ τοῦ Κου Μελέτη!

Ὁ Νίκος ἠρώτησε τότε τὸν Κον Σπυράκην κατὰ ποίαν ὥραν ὑπολογίζει ὅτι θὰ εὐρεθῶσιν εἰς τὴν Σκάλαν. Ἐπανέλαβεν ἐκεῖνος λεπτομερῶς τὰ τοῦ ἤδη γνωστοῦ προγράμματος, ὑπολογίζων πόση ὥρα ἀπαιτεῖται ἀπὸ σταθμὸν εἰς σταθμὸν, καὶ ἐβεβαίωσεν ὅτι θὰ φθάσῃ κάτω εἰς τὸν λιμένα πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου.

— Πόθεν, ἠρώτησα, θὰ καταβῆτε εἰς τὴν Σκάλαν;

— Ὁ Κος Σπυράκης ἐκτείνας τὴν χεῖρα πρὸς τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον ἀπεκρίθη·

— Ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριον ἀντικρυ· ὁ δρόμος δύσκολος, ἀλλ' εἰς τὸν κατήφορον δὲν παίρνει πολλὴν ὥραν.

— Καὶ πόσην ὥραν θέλει, ἐπάνω ἀπὸ τὰ ὑψώματα, ἀπ' ἐδῶ ἕως τὴν ἄκραν ἐκείνην;

— Μίαν ὥραν περίπου.

— Καλὰ! Ἐὰν τὸ ἀπόγευμα ἔχω διαθέσειν διὰ περίπατον, ἔρχομαι καὶ σὰς ἐνταμόνῳ ἐκεῖ, εἰς τὰς πέντε, ὄχι ἀργότερα. Ὅποιος φθάσῃ πρῶτος περιμένει τοὺς ἄλλους.

— Σὺμφωνοί, ἀνέκραξεν ὁ Νίκος.

— Πῶς λέγεται τὸ μέρος, διὰ νὰ ἤξεύρω ἐὰν χάσω τὸν δρόμον;

— Θὰ σὰς δώσω ὁδηγόν, ὑπέλαβεν ὁ Κος Μελέτης, ἐὰν ἐπιμένετε νὰ ὑπάγετε ἕως ἐκεῖ.

— Εὐχαριστῶ. Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ ἴδω τὴν θεῶν ἀπὸ τὸ ὑψωμα ἐκεῖνο.

— Φαίνεται ὁ κόσμος ὅλος ἀπ' ἐκεῖ, εἶπε μετὰ θαυμασμοῦ ὁ Κος Σπυράκης.

— Πῶς λέγεται τὸ μέρος; τὸν ἠρώτησα καὶ πάλιν.

Ὁ Κος Σπυράκης ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Κον Μελέτην προτοῦ ἀποκριθῆ εἰς τὴν ἐρώτησίν μου.

— Τὰ Δύο Ἀδέλφια, εἶπεν.

— Λοιπὸν εἰς τὰς πέντε, ἐπανέλαβεν ὁ Νίκος.

Οἱ δύο ὁδοιποροὶ μᾶς ἀπεχαιρέτησαν καὶ μετ' ὀλίγον ἠκούσθη ὁ κρότος τῶν ποδῶν τῶν ἡμιόνων τῶν ἐπὶ τῆς στενῆς λιθοστρώτου ὁδοῦ.

Ὁ Κος Μελέτης μὲ παρεκίνησε ν' ἀναπαυθῶ ὅσον θέλω καὶ μὲ ἐπληροφόρησεν ὅτι ὅπου εἶναι ἐτοιμασθῶ θὰ τὸν εὕρω ἀναγινώσκοντα ἔξω εἰς τὴν αἴθουσαν.

Z

Πράγματι δὲν ἐβιάσθη. Ὁ Κος Μελέτης ἀνεγίνωσκε μετὰ προσοχῆς τὰς ἐφημερίδας τῶν Ἀθηνῶν, τὰς ὁποίας εἶχε φέρει προχθὲς τὸ ἀτμόπλοιο. Μετὰ τὰς συνήθεις φιλοφρονήσεις καὶ ἀφοῦ τὸν διεβεβαίωσα ὅτι ἡ ἀδιαθεσία μου δὲν ἦτο ἀξία λόγου, μὲ ἐπρότεινε νὰ ἐξέλθωμεν εἰς περίπατον μικρόν, μέχρις οὗ ἐτοιμασθῆ ἐντὸς ὀλίγου τὸ γεῦμα.

— Δὲν θὰ ἴδωμεν τὰς κυρίας πρὸ τοῦ γεύματος; ἠρώτησα.

— Ἐὰν ἀγαπᾶτε, βεβαίως, εἶπεν ὁ Κος Μελέτης ἐγειρόμενος.

Ἠγέρθην κ' ἐγώ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἐπρόσθεσε, νὰ ἴδω ἐὰν εἶνε εἰς τὸ δωμάτιόν των.

Ἔμεινα μόνος. Ἐπὶ τέλους τὸ κατώρθωσα, θὰ τὴν ἴδω τὴν μυστηριώδη Κυρίαν Ἐλένην! Ἡ ἐπιδεξιότης μου ἐνίκησε τὴν πονηρίαν τοῦ πατρὸς της! Ἐπερίμενα τὴν ἐπιστροφήν του ἀγαλλόμενος κατ' ἐμαυτὸν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν μου.

Δὲν ἐπερίμενα πολλὴν ὥραν.

— Ὅρισατε, εἶπεν ὁ Κος Μελέτης ἐπιστρέψας εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Θὰ σὰς παρακαλέσω μόνον, ἐπρόσθεσε σταθεὶς ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης, νὰ μὴ ἀναφέρετε ἐνώπιον τῆς θυγατρὸς μου τὸ ὄνομα τοῦ ἐξαδέλφου σας.

Προτοῦ ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ δωματίου εἰς τὸ ὅποιον μὲ ὠδήγει, ἐστάθη πάλιν.

— Θὰ ἰδῆτε ὅτι ἡ κόρη μου δὲν εἶνε πολὺ ὀμιλητικὴ...

Διεκόπη καὶ ἐδίστασεν, ὡς ἂν ἤθελε νὰ εἶπῃ πλείοτερα, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν.

— Ὅρισατε!

Εἰσήλθομεν ἐντὸς τοῦ δωματίου.

Ἡ Κυρία Σοφία διακόψασα τὸ ράψιμόν της ἠγέρθη καὶ ἐλθοῦσα πρὸς ἡμᾶς μοι ἔπεινε φιλοφρόνως τὴν χεῖρα, ἐρωτῶσα μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος περὶ τῆς ὑγείας μου. Δὲν ἤξεύρω τί καὶ πῶς ἀπεκρίθη. Οἱ ὀφθαλμοί μου ἦσαν προσηλωμένοι εἰς τὴν νέαν πρὸς τὴν ὁποίαν ἐπλησίασεν ὁ Κος Μελέτης.

Ἐκάθητο πλησίον τοῦ παραθύρου, μὲ βιβλίον ἀνοικτὸν ἐπὶ τῶν γονάτων. Κύψας τὴν κεφαλὴν ὁ Κος Μελέτης ἐψιθύρισε τι πρὸς αὐτήν, ἔπειτα στρεφόμενος πρὸς ἐμέ,

— Ἡ κόρη μου, εἶπε.

Ἐπλησίασα καὶ τὴν ἐχαιρέτησα. Ἡ νέα ἠγέρθη βραδέως, μοι ἔπεινε βραδέως τὴν χεῖρα, ὡς ἂν ἦτο κόπος πᾶσά της κινήσεις, καὶ τὰ χεῖλη της βραδέως ἐπρόφερον:

— Καλῶς ὠρίσατε.

Μόλις ἠκούετο ἡ φωνὴ της.

Συνέβαλεν ἄρα γε εἰς τὴν βαθεῖαν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐπροξένησεν ἡ καλλονὴ της, ἡ ἄφατος μελαγχολία ἢ ἀπεικονιζομένη εἰς τὴν ὄλην μορφήν της, εἰς πᾶσάν της κίνησιν;

Ἦτο ἀπλουστάτη ἢ πένθιμος ἐνδυμασία της, ἀλλὰ δὲν ἀπέκρυπτε τὴν χάριν τοῦ ὠραίου της ἀναστήματος. Ἦτο ὑψηλή, οἱ δὲ ὠμοὶ της, ὡς ἀρχαίου ἀγάλματος, χαριέντως προσκλίνοντες ἀπὸ τὸν εὐλύγιστον λαιμόν της μέχρι τῶν ἀρμῶν τῶν βραχιόνων, ἐδίδον εἰς τὸ παράστη-

μά της τὸν τύπον εὐκίνησιος ὄλως ἀντιθέτου πρὸς τὴν βραδύτητα τῶν ἀψύχων κινήσεων της.

Ἐφερὲν ἐπὶ κεφαλῆς μανδύλιον μαῦρον ἀμελῶς δεμένον ὑπὸ τὸν πώγωνα, τὸ δὲ πένθιμον τοῦτο περιθώριον περιέκλειε πρόσωπον σιτόχρου ὠσοειδές, κανονικώτατον. Τὸ ἤσυχον βλέμμα τῶν μεγάλων μαύρων ὀφθαλμῶν της ὑπὸ τὰς μακρὰς καὶ πυκνὰς βλεφαρίδας των, τὰ ὠχρὰ ἄνευ μειδιάματος χεῖλη της, ἐξέφραζον λύπην βαθεῖαν, ἀλλὰ λύπην ἣτις σιωπᾶ, δὲν ἐπιζητεῖ παρηγορίαν, οὔτε εἶνε ἐπιδεκτικὴ παρηγορίας, λύπην μὲ τὴν ὁποίαν ζῆ τις καὶ μὲ τὴν ὁποίαν θ' ἀποθάνῃ.

Μ' ἐγοήτευσεν ἡ θεὰ της, καθὼς γοητεύει ἡ θεὰ εἰκόνας εὐσεβοῦς ἢ σεμνοῦ ἀγάλατος. Ἡ ὄψις της ἐνέπνεε τὴν συμπάθειαν καὶ ἐπέβαλλε τὸ σέβας. Τὸ πᾶν περὶ αὐτὴν ἦτο ὡς ἂν ἔλεγε: Δὲν εἶμαι τοῦ κόσμου τούτου!

Ἡ Κα Σοφία ἐπανάλαβε τὴν ὁμιλίαν, ἐπίδειξιώς καὶ μετὰ πολλῆς εὐχερείας μεταβαίνουσα ἀπὸ ἓν ἀντικείμενον εἰς ἄλλο, τὴν ὑπεβοήθει δὲ καὶ ὁ Κος Μελέτης, εἰ καὶ μετρῶν τὰς λέξεις κατὰ τὴν συνήθειάν του. Ἐπροσπάθουν καὶ ἐγὼ ἐπίσης, τὸ κατὰ δύναμιν, νὰ μὴ ἀφήσω τὴν συνδιάλεξιν νὰ διακοπῇ, ἀλλὰ βεβαίως οὔτε σήμερον δύναμαι, οὔτε τότε ἀμέσως θὰ ἡδυνάμην νὰ εἶπω περὶ τίνος ἦτο ὁ λόγος.

Ἡ Κυρία Ἐλένη δὲν εἶπε λέξιν οὔτε διαρκούντος τοῦ γέυματος, οὔτε κατόπιν, μέχρις οὐ ἐγερθεῖς, διὰ νὰ προετοιμάσω δῆθεν τὰ πράγματα ἡ μὰς, ἀπεχαιρέτησα τὰς κυρίας καὶ ἐξῆλθα τοῦ δωματίου.

Παρηκολούθει ἄρ' γε τὰς ὁμιλίας μας; Ἐπρόσεχε; Δὲν γνωρίζω.

Γνωρίζω μόνον ὅτι ἐκλείσθην εἰς τὸ δωμάτιόν μου πλήρης μελαγχολίας, μὲ τὴν εἰκόνα τῆς ὠραίας ἐκείνης τεθλιμμένης νέας ἀνεξαλείπτως ἐντετυπωμένην εἰς τὸν νοῦν μου. Ἦσχυρόμην διὰ τὴν περιέργειάν μου. Τί δικαίωμα εἶχα ἐγὼ ν' ἀναιμιχθῶ εἰς τὴν ἄγνωστον λύπην τῆς σεβασμίας ταύτης οἰκογενείας; Διατί ν' ἀποκαλύψω τὸ μυστικόν της; Ἡ συναίσθησις τοῦ ἀτόπου τῆς πολυπραγμοσύνης μου μετετρέπετο εἰς ὀργὴν κατὰ τοῦ καθηγητοῦ, ὅστις μὰς ἔστειλε νὰ διαταραξώμεν τὴν ἡσυχίαν τῆς πενθίμου οἰκίας τοῦ Κου Μελέτη. Μετὰ πόσης φροντίδος, μετὰ πόσης στοργῆς καὶ αὐτὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ του περιέβαλλον τὴν ὑπαρξίν τῆς δυστυχοῦς νέας, κ' ἐγὼ, ἀντὶ νὰ σεβασθῶ τὸ πένθος τὸ ὁποῖον τοὺς ἐπεσκίαζε, μετεβλήθην εἰς ὠτακουστήν καὶ ἐμψυχάνωμην σχέδια πρὸς ἀποκάλυψιν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπὶ τέλος ἦσαν ξένα πρὸς ἐμέ!

Ἐβάδιζα ἄνω καὶ κάτω ἐντὸς τοῦ δωματίου, μεμφόμενος τὴν διαγωγὴν μου καὶ καταδικάζων τὴν ἀδιακρισίαν μου.

Ἦνοιξα τὸ παράθυρον ὅπως διασκεδάσω τὰς σκέψεις μου διὰ τῆς θέας τῆς φαιδρᾶς κοιλάδος καὶ τῆς κυανῆς θαλάσσης. Τὸ ἄγριον ἀπέναντί μου ἀκρωτήριο ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν μνήμην μου τὴν μετὰ τοῦ Κου Σπυράκη καὶ τοῦ Νίκου συμφωνηθεῖσαν ἐκεῖ συνάντησιν. Ἴδου τὸ καλλίτερον μέσον πρὸς διασκεδάσιν τῆς μελαγχολίας ἡ ὁποία μ' ἐκυρίευε. Ὁ περιπάτος θὰ μὲ ἀπασχολήσῃ εὐαρέστως, ἐπεσπείδετο δὲ οὕτω καὶ ἡ ἀναχώρησίς μου ἀπὸ τὴν οἰκίαν ὅπου συνησθαινόμην ὅτι, καὶ ἄνευ τοῦ Νίκου, ἀπέβαιναν ὀχληρὰ ἡ παρουσία μου.

Ἦτοιμάσθην λοιπὸν καὶ ἐξῆλθα τοῦ δωματίου πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ Κου Μελέτη, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβεν εὐγενῶς τὴν φροντίδα τοῦ νὰ στείλῃ τὰ κιβώτιά μας εἰς τὴν Σκάλαν. Μεθ' ὄλως δὲ τὰς παρακλήσεις μου νὰ μὴ ἐνοχληθῇ, μοὶ ἀνήγγειλεν ὅτι θὰ καταβῆ καὶ ὁ ἴδιος διὰ νὰ μὰς φιλεύσῃ καὶ ἀποχαιρέτησῃ. Ἦθέλῃς νὰ μὲ ἀποτρέψῃ ἀπὸ τὸν περιπάτον μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου, προτείνων νὰ καταβῶμεν ὁμοῦ μετ' ὀλίγον ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν Σκάλαν, ἀλλ' ἰδὼν ὅτι δὲν μετεπειθόμην μὲ ἐσύστησε, τοῦλάχιστον, νὰ μὴ ὑπάγω πεζὸς διὰ νὰ μὴ κουρασθῶ. Οὐδ' εἰς τοῦτο ἐπέισθην, ἀλλ' οὐχ ἦττον ὁ φιλόξενος γέρον διέταξε τὸν Παντελῆν νὰ μὲ συνοδεύσῃ, σύρων διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον καὶ ἐν ζῶον πρὸς ἀνάβασιν.

Η'

Ἡ ὁδὸς παρηκολούθει τὴν κορυφὴν τῶν ὑψωμάτων τὰ ὁποῖα, περικυκλοῦντα τὴν κοιλάδα, ἤρχιζον ἀπὸ τὸ Κάστρον καὶ ἀπέληγον εἰς τὸ ἀπέναντι αὐτοῦ ἀκρωτήριο. Καθ' ὄλον αὐτῆς τὸ διάστημα ἔβλεπα κάτωθεν μου τὴν φαιδρὰν καλλιεργημένην κοιλάδα καὶ πέραν αὐτῆς τὴν θάλασσαν, ἐκ δὲ τοῦ ἄλλου μέρους ἐφαίνοντο τὰ εὐρέα τῆς νήσου ὀροπέδια κλίνοντα βαθμιαίως πρὸς τὸ πέλαγος, κεκαλυμμένα δὲ ἀναιμιξ ὑπὸ ἀμπέλων καὶ ὑπὸ ἀγρῶν θερισμένων ἤδη. Αἱ οἰκίαι δύο χωρίων καὶ μία μεγάλη μονὴ ἐφαίνοντο μακρόθεν, εἰς ἰκανὴν ἀπόστασιν.

Ὁ ἀήρ τῆς θαλάσσης, τὸ ἄρωμα τῶν σχοίνων, ἡ ταχυτέρα ὡς ἐκ τῆς ἀσκήσεως κυκλοφορία τοῦ αἵματος, τὰ πάντα συνετέλουν εἰς τὸ νὰ μὲ ζωογονήσωσι. Ἐβάδιζα ταχέως καὶ ἀπελαμβάνουσα πλήρη τὴν ἡδονὴν τοῦ ὠραίου ἐκείνου ἐσπερινοῦ περιπάτου, αἱ δὲ μελαγχολικαὶ ἐντυπώσεις μου, χωρὶς οὐδαμῶς ν' ἀποσβεσθῶσιν, ἔπαυον ὅμως νὰ πιέζωσιν ὡς πρότερον τὴν φαντασίαν μου.

Ὁ Παντελῆς μὲ παρηκολούθει σύρων τὸ ζῶόν του.

Ὅτε ἐπλησιάσαμεν εἰς τὴν ἄκραν, ἡ ὁμαλὴ μέχρι τοῦδε ὁδὸς στενούμενη μετεβλήθη εἰς ἀνή-

φορον ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τραχὺν καὶ ἀπότομον, κάμπτοντα βαθμηδὸν ὅπως ἀνέληθαι διὰ τῆς πλευρᾶς τοῦ βράχου μέχρι τῆς κορυφῆς του. Μετ' ὀλίγον ἡ ἀτραπὸς διεκλαδοῦτο καταβαίνουσα, διὰ κλίσεως καθέτου σχεδόν, εἰς τὴν κοιλάδα, πρὸς τὸ μέρος τῆς Σκάλας. Ὁ ἀνήφορος ἐξακολουθῶν ἐρίνετο δύσβατος καθ' ὑπερβολὴν καὶ ἐπικίνδυνος. Ἡ ἀτραπὸς παρηκολούθει τὴν ὄφρυν τοῦ βράχου. Οἱ κρημνοὶ κάτωθεν μου ἦσαν φοβεροί, ἐκ δὲ τοῦ ὕψους ἐκείνου ἔβλεπα τὴν θάλασσαν ἀφρίζουσαν εἰς τοὺς πόδας των καὶ ἤκουα τὸν ἤσυχον ρόχθον τῆς. Ὁ Παντελής πλησιάσας μὲ ἐπρότεινε ν' ἀναβῶ εἰς τὸ ζῶόν του, ἀλλ' ἠρνήθηθαι θεωρῶν ἀσφαλέστερον νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς τοὺς ἰδικούς μου πόδας ἢ εἰς τοὺς πόδας τῆς ἡμιόνου του. Ἀνάβαινα ἀσθμαίνων, ἀκουσίως δὲ ἀνελογιζόμενη ὅτι ἤμην εἰσέτι εἰς ἀνάρρωσιν. Ἀνά πᾶν βῆμα ἤλπιζα ὅτι θὰ ἴδω τὴν κορυφήν καὶ τὸ ἐπ' αὐτῆς παρεκκλήσιον, ἀλλ' οὔτε ἡ κορυφή ἐφαίνετο εἰσέτι, οὔτε τὸ παρεκκλήσιον, τὸ δὲ βᾶδιμά μου ἐρίνετο ἐξ ἀνάγκης ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον βραδύτερον.

Ἐπὶ τέλους ἐφάνη ἡ κορυφή, συγχρόνως δέ, πρὸς ἄκραν μου εὐχαρίστησιν, εἶδα εἰς μικρὰν ἀπόστασιν τὸν Νίκον καὶ τὸν Κον Σπυράκην, οἵτινες ἀναβάντες ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους, ἕσταντο ἐνώπιον τοῦ μικροῦ παρεκκλησίου. Δὲν ἐστράφησαν πρὸς ἡμᾶς. Δὲν μᾶς ἤκουσαν. Ὁ νότιος ἀνεμος, ἀπὸ τὸν ὅποιον μᾶς ἐπροφύλαττον μέχρι τοῦδε τὰ πλευρὰ τοῦ βράχου, ἐσύριζεν ἐκεῖ ἐπάνω ἀνεμπόδιστος. Ἡθέλησα νὰ φωνάξω πρὸς αὐτούς, ἀλλ' ἡ φωνὴ δὲν ἐξήρχετο ἐκ τοῦ ἀσθμαίνοντος στήθους μου.

Ὁ Νίκος ἔβλεπε τὸ παρεκκλήσιον. Τί παρήρει μετὰ τσσαύτης προσοχῆς ;

Ἡμεθα ὅμως διόλου πλησίον ὅτε ὁ Κος Σπυράκης ἀκούσας τὰ βήματα ἐστράφη πρὸς ἡμᾶς καὶ ἦλθεν εἰς συνάντησίν μου. Ἔστρεψε καὶ ὁ Νίκος τὴν κεφαλὴν ἀλλὰ δὲν ἐσάλευσε. Ἐξέτεινε τὴν χεῖρα καὶ μὲ προσεκάλεσε σιωπηλῶς νὰ πλησιάσω. Ἐπλησίασα. Τότε ἐνόησα διατὶ ἡ προσήλωσις του.

Ἡ ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ δωματίου μας εἰκὼν ἦτο πιστὴ παράστασις τοῦ παρεκκλησίου ἐκείνου. Ἐκατέρωθεν τῆς θύρας του ἦσαν ζωγραφισμένοι διὰ μαύρης βαφῆς δύο μεγάλοι σταυροί, ὑπὸ ἕκαστον σταυρὸν δύο ὅστ' αἰχαστί, ὑπὸ τὰ ὅστ' αἰχαστί, ὑπὸ δὲ τὸ κρανίον τὰ αὐτὰ κεφαλαῖα γράμματα, Ν ἀριστερόθεν καὶ Μ δεξιόθεν. Μόνον τὸ ἐκ σταυρῶν καὶ κρανίων περιθώριον δὲν ὑπῆρχεν ἐπὶ τοῦ παρεκκλησίου. Ἡ ἐπὶ τῶν φύλλων τῆς θύρας ἐπιγραφή, ἀποσβεσθεῖσα ὑπὸ τῆς βροχῆς καὶ τῶν ἀνέμων, δὲν ἀνεγινώσκετο πλέον. Ἰδοὺ ἡ κλεῖς τοῦ μυστηρίου! Ἡδυνάμην ἐπὶ τέλους ἐνταῦθα νὰ πληροφορηθῶ τὴν ἀλήθειαν ! Ἀλλὰ δὲν ἐτόλμων νὰ ἐκ-

φέρω τὴν ἐρώτησιν, ἡ ὁποία μοῦ ἤρχετο εἰς τὰ χεῖλη.

— Δὲν εἶναι περιέργον τὸ πρᾶγμα ; μὲ ἠρώτησε ταπεινῆ τῆ φωνῆ ὁ Νίκος.

Ἐκίνησα σιωπηλῶς τὴν κεφαλὴν. Κατὰ τὴν ὠραν ἐκείνην ὁ πλειότερον συγκεκινημένος ἐκ τῶν δύο ἡμῶν δὲν ἦτο βεβαίως ὁ ἐξάδελφός μου. Ἐνώπιον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἐπὶ τοῦ τοίχου εἰκόνος, ἐφαίνοντο διαλυθέντες οἱ προληπτικοὶ φόβοι του καὶ ἐξήφη ἡ περιέργειά του, ἐνῶ ἄλλαι σκέψεις ἐδέσμευον τὴν ἰδικήν μου. Στραφεὶς πρὸς τὸν Κον Σπυράκην εἶπεν αἰφνης, ἀνευ οἰουδήποτε προομιῶν :

— Δὲν μᾶς λέγεις τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ τοῦ παρεκκλησίου ;

Ὁ Κος Σπυράκης προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσε καὶ δὲν ἀπεκρίθη. Ἐννοῶν τὸ αἷτιον τῆς σιωπῆς του, ἀπέτεινα πρὸς αὐτὸν τὸν λόγον.

— Τὸν ἡγάπα λοιπὸν πολὺ τὸν Νίκον ἡ Κυρία Ἐλένη ; ἠρώτησα.

Ὁ Κος Σπυράκης μὲ προσέβλεψεν ἐκπληκτος.

— Πῶς τὸ γνωρίζετε ; ἠρώτησα.

Ἐκίνησα τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν χεῖρα, ὡς ἂν ἔλεγα : «Τὸ γνωρίζω καὶ τοῦτο ἀρκεῖ».

— Ἀχ, κύριοι, ἐπανελάβε μετὰ βραχεῖαν σιωπὴν ὁ Κος Σπυράκης ἐκείνο τὸ ὅποιον ἡμπορῶ νὰ σᾶς εἴπω εἶναι ὅτι ὁ Νίκος τὴν ἡγάπα περιπαθῶς. Ἀλλ' ἐκράτει μυστικὸν τὸν ἔρωτά του. Οὔτε ὁ Κος Μελέτης τὸν ἐνόησεν οὔτε ὁ πατήρ του. Καὶ ὅμως ὁ Νίκος ἦτο ἐδῶ πάντοτε, ὑπὸ τὰ βλέμματά των, ἐνῶ ὁ ἀδελφός του ἔλειπε, σπουδάζων εἰς τὰ ξένα. Δὲν ἦτο φυσικὸν αὐτόν, τὸν ὅποιον παιδιόθεν ἐγνώριζε, τοῦ ὁποίου ἠσθάνετο τὴν μυστικὴν λατρείαν, αὐτόν ν' ἀνταγαπᾶ καὶ ἡ Ἐλένη ; Ἀλλ' οἱ γέροντες δὲν τὰ βλέπουν αὐτὰ, δὲν τὰ καταλαμβάνουν ! Ὁ πατήρ αὐτῶν ἐδῶ, — καὶ ἔδειξε τοὺς δύο σταυρούς, — ἤθελε, κατὰ τὴν τάξιν, νὰ πρωτονομφεύσῃ τὸν Μίχον, τὸν πρωτότοκον, ὁ δὲ Κος Μελέτης ἐνόμισεν ὅτι ἐξασφαλίζει τὴν εὐτυχιάν τῆς θυγατρὸς του δίδων αὐτὴν κατὰ προτίμησιν εἰς τὸν ἐπιστήμονα, τὸν ἰατρόν ! . .

Ὁ Κος Σπυράκης διέκοψε τὸν λόγον. Τὸ συνήθως φαιδρὸν πρόσωπόν του συνωφρυνώθη. Θλιβεραὶ ἀναμνήσεις ἐπέβησαν τὸν νοῦν του, ἐφαίνετο δ' εὐρίσκων ἀνακούφισιν εἰς τὴν πρὸς ἡμᾶς διακοίνωσιν τῶν στοχασμῶν του. Ὀμίλει πρὸς ἡμᾶς ὡς πρὸς εἰδότας.

— Ἐδῶ, ἐξηκολούθησεν, ἐδῶ εἰς αὐτόν τὸν κρημνὸν ἐγείνε ἡ φρικτὴ πάλῃ. «Οὔτ' ἐγὼ οὔτ' ἐκεῖνος» εἶπεν ὁ Νίκος, ὅτε ἔμαθεν ἐξαίφνης τὴν ἀπόφασιν τοῦ πατρὸς του, ὀλίγας ἡμέρας ἀφοῦ ἐπανῆλθεν ὁ Μίχος μὲ τὸ δίπλωμά του. Οἱ ἀρραβῶνες ἐπρόκειτο νὰ γείνουν ἐπισήμως τὴν ἐσπέραν. Ἐτρέξεν ὁ Νίκος ἀπὸ τὸν πατέρα του

εἰς τὸν Κύριον Μελέτην. Κύριος οἶδε πῶς ἠρέθισαν οἱ δύο γέροντες τὸν νέον μὲ τὰς δριμυεῖας ἐπιπλήξεις των, Κύριος οἶδε τί λόγους ὀργίλους ἀντήλλαξαν! Ἦτο ἔξω φρενῶν ὁ δυστυχῆς! «Οὐτ' ἐγὼ οὐτ' ἐκεῖνος!» καὶ ἐξῆλθε ἀπὸ τὸ Κάστρον. . . Ἀλλὰ, κύριοι, πρὸς τί σὰς τὰ λέγω αὐτά; Τὸ τέλος τὸ γνωρίζετε.

— Δὲν τὸν ἠκολούθησε κανεὶς; ἠρώτησα.

— Ποῖος νὰ φαντασθῆ τί ἔμελλε νὰ συμβῆ! Καὶ οὕτε θὰ ἐγίνετο γνωστὸν τὸ τί συνέβη, ἐάν, κατὰ σύμπτωσιν, δὲν ἀνέβαινε τὴν ὥραν ἐκείνην ἐδῶ, κατόπιν τοῦ Νίκου, ὁ μόνος μάρτυς αὐτόπτης τοῦ δράματος, ὁ Παντελῆς, αὐτὸς ἐδῶ.

Ἐστράφημεν καὶ οἱ τρεῖς πρὸς τὸν Παντελῆν, ὅστις ἐκάθητο καταγῆς, εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν, στρέφων τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν θάλασσαν. Ἐκράτει ἐκ τοῦ σχοινοῦ τὸ ζῶν του, τὸ ὅποιον ἔβασκε μεταξὺ τῶν ἀκανθῶν ἐπὶ τῆς μικρᾶς τριγώνου ἐκτάσεως τῆς χωριζούσης τὸ παρεκκλησίον ἀπὸ τὸ χεῖλος τοῦ κρημοῦ, τὸ ἐκράτει δὲ σφικτὰ προσέχων μὴ τὸ ζῶν πλησιάσῃ πέρα τοῦ δέοντος εἰς τὴν ἄκραν.

Ἄ Κορ Σπυράκης ἐπανέλαβε τὸν λόγον.

— Ὁ Μίχος εἶχεν ἔλθει ἀπὸ πρωΐας εἰς τὰ κτήματά των ἐδῶ πλησίον, ὅπισθεν τοῦ κρημοῦ. Πρὸ ὀλίγου ἐπεράσαμεν ἀπ' ἐκεῖ μὲ τὸν Κον Μαιμᾶν. Ἐκεῖ ἐπήγαινε ὁ Νίκος πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ἀδελφοῦ του. Ποῖος ἤξευρε τί εἶχε κατὰ νοῦν νὰ εἰπῆ, καὶ πῶς νὰ ὁμιλήσῃ! Δυστυχῶς συνητήθησαν ἐδῶ! Ὁ Παντελῆς ἀναβαίνων κατόπιν τοῦ Νίκου δὲν ἔβλεπεν ἀκόμη τὸν Μίχον. Εἶδε μόνον τὸν Νίκον νὰ σταθῆ ἔξωφα εἰς τὸ τέλος τοῦ ἀνηφόρου, νὰ σύρῃ ἀπὸ τὴν ζώνην τὴν μάχαιράν του καὶ νὰ τὴν ρίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν! Ὅσον ἐπλησίαζεν ὁ Παντελῆς, ἤκουε τὰς φωνὰς τῶν δύο ἀδελφῶν, φωνὰς ἐξηγρωμένας. Ἐπειτα, διὰ μιᾶς, σιωπῆ! Ὅτε ἐπὶ τέλους ἀνέβη ἐδῶ ὁ Παντελῆς, δὲν ἦτο πλέον εἰς καιρὸν νὰ τοὺς χωρίσῃ. Ἐνηγκαλισμένοι, ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν στενὴν λωρίδα γῆς, ἐπάλιον. Ἦσαν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κρημοῦ.

. . . Ἐπεσαν καὶ οἱ δύο ὁμοῦ καὶ ἓνα μόνον κρότον ἤκουσεν ὁ Παντελῆς ὅτε ἐβυθίσθησαν κάτω εἰς τὴν θάλασσαν. . .

— Κύρ Σπυράκη, ἀνέκραξεν ὁ Παντελῆς χωρὶς νὰ ἐγερωθῆ. Βλέπω τὸν καπνόν.

— Δὲν εἶναι ἀκόμη ὥρα νὰ φανῆ τὸ ἀτμόπλοιον!

— Τὸ βοηθεῖ ὁ ἀνεμος, ἐπρόσθεσεν ὁ Παντελῆς.

Ἄ Κορ Σπυράκης, περικλείων τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τῶν χειρῶν, παρετήρησε τὸν ὀρίζοντα, ὅπου οἱ ἰδικοὶ μας ἀγύμναστοι ὀφθαλμοὶ δὲν διέκρινον οὔτε καπνόν, οὔτε τίποτε.

— Πραγματικῶς! ἀνέκραξε. Στρεφόμενος δὲ

πρὸς ἡμᾶς, Κύριοι, εἶπε, θὰ τὰ φέρωμεν ἴσα ἴσα. Ἔως οὐ νὰ καταβῶμεν εἰς τὴν Σκάλαν καὶ νὰ δειπνήσετε, τὸ ἀτμόπλοιον θὰ εἶναι καὶ φθασμένον. Ἄν ἀγαπάτε, πηγαίνωμεν.

— Ἐμπρός, ἀνέκραξεν ὁ ἐξ ἀδελφός μου, καὶ ἠκολούθησε τὸν Παντελῆν, ὅστις ἐπροπορεύθη ἀμέσως, σύρων τὸ ζῶν του.

Ἐστρεψα ἄπαξ ἔτι τὸ βλέμμα πρὸς τὴν προσοφιν τοῦ παρεκκλησίου καὶ ἐβάδισα μετὰ τοῦ Κυρίου Σπυράκη πρὸς τὸν κατήφορον.

— Κύριε Σπυράκη, ἠρώτησα, τί εἶδους νέος ἦτο ὁ δυστυχῆς αὐτὸς Νίκος;

— Πῶς τί εἶδους;

— Ἦτο ξανθός, μαυριδερός; . . . Ἐπὶ τέλους, ὁμοίαζε μὲ κανένα ἀπὸ ἡμᾶς ἐδῶ;

Ἄ Κορ Σπυράκης ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγον προτοῦ ἀποκριθῆ.

— Μᾶλλον μὲ τὸν Κύριον Μαιμᾶν παρὰ μὲ σὰς ἢ μὲ ἐμέ.

Ἦμεθα ἤδη εἰς τὸ ἄκρον τῆς κορυφῆς.

— Προσοχῆ ἐδῶ, εἶπεν ὁ Κορ Σπυράκης. Ἡ ἀρχὴ τοῦ κατηφόρου εἶναι ἐπικίνδυνος. Ὀλίγον παρακάτω δὲν ἔχει φόβον, διότι καὶ ἂν σκοντάψῃ κανεὶς δὲν θὰ κρημισθῆ εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἦτο ἀληθῶς ἐπικίνδυνον τὸ μέρος. Μοῦ ἐφάνη δὲ τότε πολὺ ἐπικινδυνώτερον ἢ ὅτε ἀνηρόμην. Ἄλλ' οὐδὲν ἀπεικταῖον συνέβη καὶ κατέβημεν ταχέως καὶ σῶοι εἰς τὴν κοιλάδα.

Ἄ ἥλιος εἶχε δύσει ὅτε ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Σκάλαν.

Θ'

Ἄ Κορ Μελέτης μᾶς ἐπερίμενε. Κάτωθεν δὲν ἐφάνετο ὁ καπνὸς τοῦ ἀτμοπλοίου, κρυπτομένου ἀπὸ τὸ προέχον ἀκρωτήριον, ὥστε δὲν ἐγνωρίζον εἰσέτι ἐκεῖ ὅτι θὰ ἔλθῃ πρὸ τῆς συνήθους ὥρας. Ἀλλὰ τὸ δεῖπνον ἦτο ἕτοιμον καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ στρωθῆ ἢ τράπεζα ἐντὸς τοῦ μικροῦ καφενεῖου.

Δὲν ἀντηλλάξαμεν πολλὰς λέξεις κατὰ τὸ δεῖπνον. Ἐτρώγαμεν ἐν βίᾳ, ἢ δὲ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ καφενεῖου κινήσις ἀπησχόλη καὶ τῶν τριῶν μας τὴν προσοχὴν. Οἱ ἔτοιμοι πρὸς ἀπόπλων νησιῶται, καὶ οἱ περιμένοντες ἐπιβάτας, ἐπήγαινον, ἤρχοντο, ὠμίλου, ἐφώναζον, ἐχώριζον τὰ πράγματά των, τὰ ἐφόρτονον ἐντὸς τῶν ὀλίγων λέμβων τῆς Σκάλας, ἐν συνόλῳ ἢ βοῆ καὶ ὁ θόρυβος δὲν μᾶς ἐπέτρεπον νὰ συνομιλήσωμεν ἡσύχως μετὰ τοῦ Κου Μελέτη, καὶ ἂν ἔτι εἴχομεν πολλὴν πρὸς τοῦτο διάθεσιν.

Ἄφου ἀπεγεύθημεν, ἐξήλθομεν τοῦ καφενεῖου. Ἄ ἐξ ἀδελφός μου μετὰ τοῦ Κου Σπυράκη διηυθύνθησαν πρὸς τὴν λέμβον διὰ νὰ ἴδωσιν ἂν ἦσαν ἐν τάξει τὰ φορτωθέντα ἤδη ἐντὸς αὐτῆς κιβωτίά μας. Ἄ Κορ Μελέτης καὶ ἐγὼ ἐπερι-

πατοῦμεν βραδέως ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἀπομακρυνόμενοι τῆς παρὰ τὸ καφενεῖον τύρβης.

Ὁ γέρον ἐφαίνεται ὅτι ἐπεθύμει κάτι νὰ εἶπῃ. Πράγματι, μετὰ τινων λεπτῶν σιωπῆν, διέκοψε τὸν περίπατον καὶ μετὰ τῆς μεμετρημένης φράσεώς του,

— Κύριέ μου, εἶπε, σὰς χρεωστῶ μίαν ἐξήγησιν. Σὰς τὴν χρεωστῶ τὸσον μᾶλλον καθόσον ἐννοῶ κάλλιστα ὅτι ἐπισπεύδετε τὴν ἀναχώρησίν σας ἐκ λεπτότητος καὶ σὰς ἐντρέπομαι διὰ τὸν τρόπον μὲ τὸ ὁποῖον σὰς ὑπεδέχθην εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— ὦ, Κύριε Μελέτη! ἀνέκραξα. Εἴμεθα εὐγνώμονες διὰ τὴν πρόθυμον καὶ φιλικὴν δεξιῶσίν σας, ἀπ' ἐναντίας δὲ ἡμεῖς χρεωστοῦμεν νὰ σὰς ζητήσωμεν συγγνώμην δι' ὅσῃν ἐνόχλησιν καὶ ἀνησυχίαν σὰς ἐπροξενήσαμεν. Ἄλλ' οὔτε ὁ Κύριος Μαιμᾶς οὔτ' ἐγὼ ἐγνωρίζαμεν ὅσα τώρα γνωρίζομεν.

Ὁ γέρον ἔστρεψε πρὸς ἐμὲ τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλ' ἐξηκολούθησα, χωρὶς νὰ φανῶ ὅτι παρέτήρησα τὴν ἀπορίαν του.

— Δὲν πταίομεν ἡμεῖς, Κύριε Μελέτη. Ὁ Κύριος καθηγητὴς πταίει, ὅστις μᾶς ἐσύστησεν εἰς τὴν φιλοξενίαν σας, χωρὶς νὰ μᾶς εἶπῃ τίποτε.

— Δὲν πταίετε οὔτε σεῖς οὔτ' ἐκεῖνος. Δὲν ἐπεσκέφθη πρὸ ἐτῶν τὴν πατρίδα καὶ ἀγνοεῖ τὰ καθέκαστα τῆς θλιβερᾶς μας ὑπάρξεως. Ἡ οἰκία μου δὲν εἶναι πλέον ἀνοικτὴ καθὼς ἄλλοτε. Ἀπέμαθα νὰ δέχωμαι φίλους. Ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν ὅτε ἐκρούσατε τὴν θύραν μου ἐχάρην. Ἡ πρώτη μου ἀμέσως σκέψις ἦτο ὅτι ἡ παρουσία σας ἴσως συντελέσῃ εἰς τὸ νὰ φέρῃ τροπὴν εὐχάριστον εἰς τὴν κατάστασιν τῆς θυγατρὸς μου. Ἀτυχῶς ἡ ἐντύπωσις τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν εἰς τὴν ἀδελφὴν μου ἡ ὁμοίότης τοῦ Κου Μαιμᾶ μὲ τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον νέον...

Ὁ γέρον ἐσιώπησε.

— Λυποῦμαι κατὰκαρδα, ὑπέλαβα, διὰ τὴν ἀτυχῆ σύμπτωσιν.

— Καὶ οὔτε εἶναι ἡ ὁμοίότης τὸσον καταπληκτικὴ ἐπὶ τέλους, ἐπανελάθεν ὁ Κος Μελέτης. Ἄλλ' ἡ σύμπτωσις τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, αἱ ἐξαίφνης ἀναζήσασαι ἀναμνήσεις ἐντὸς τοῦ δωματίου ἐκεῖνου ἐξηγοῦν τῆς πτωχῆς ἀδελφῆς μου τὴν ἐκπληξίν. Ὁμολογῶ ὅτι τὴν συνεμερίσθην κ' ἐγὼ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν. Κατόπιν ἠθέλησα νὰ συζητήσω τὸ πρᾶγμα μαζὶ τῆς. Ἄλλ' ἐπιδέχονται τὰ ταιαῦτα συζήτησιν; Ἡδυνάμεθα νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Κου Μαιμᾶ δὲν θὰ προξενήσῃ παρομοίαν ἐντύπωσιν καὶ εἰς τὴν θυγατέρα μου; Οἱ δὲ ἰατροὶ μᾶς προεῖπον ὅτι ὁ ἐλάχιστος τρόμος, ἡ μικροτέρα συγκίνησις ἡμποροῦν νὰ ἐπιφέρουν συνεπειὰς ὀλεθρίας! Τὴν εἶδατε σήμερον τὸσον

ἡσυχον. Ἄλλ' ἡ ἡσυχία αὕτη μόλις πρὸ τινων μηνῶν ἐπῆλθεν, ὕστερον ἀπὸ ἐτῶν πολλῶν ψυχικῶν κλονισμῶν, . . . Ἐννοεῖτε, Κύριέ μου. . . Ἡ ἐλπίς μας τώρα εἶναι ὅτι τὴν παροῦσαν κατάστασιν θὰ διαδεχθῆ ἡ ὑγεία. Μὲ αὐτὴν τὴν ἐλπίδα ζῶμεν, ἡ ἀδελφὴ μου κ' ἐγὼ, καὶ τρέμομεν μὴ μᾶς τὴν καταστρέψῃ ἀπρόβλεπτόν τι. . . Ἰδοὺ ἡ ἐξήγησις τὴν ὁποίαν ἐνόμισα ὅτι ἐχρεώσθουν νὰ σὰς δώσω.

Ἡ φωνὴ τοῦ γέροντος ἔτρεμε. Ἔθλιψα ἐν σιωπῇ τὴν χεῖρά του.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀντήχησεν αἴφνης δριμύς ὁ συριγμὸς τοῦ ἀτμοπλοίου καὶ ἐφάνησαν ἐν μέσῳ τοῦ προβαίνοντος σκότους, ὡς φάσμα, οἱ ἴστοι καὶ ἡ καπνοδόχος τοῦ ἐπὶ τῶν ἡσυχῶν ὑδάτων τοῦ κόλπου.

Ὁ Παντελεῆς τρέχων πρὸς ἡμᾶς μᾶς προσεκάλει μακρόθεν.

— Καιρὸς, Κύριοι, ἐφώναζεν.

Ἐπεστρέψαμεν πρὸς τὴν λέμβον. Ὁ Κος Σπυράκης ἦτο ἤδη ἐντὸς αὐτῆς διὰ νὰ μᾶς συνοδεύσῃ μέχρι τοῦ ἀτμοπλοίου.

Ἀπεχαιρετήσαμεν μετ' εἰλικρινοῦς συγκινήσεως τὸν ἀγαθὸν γέροντα.

— Μὴ λησμονήσητε, εἶπε, ὅτι ὑπεσκέθητε νὰ ἐπισκεφθῆτε καὶ πάλιν τῆς νῆσόν μας.

— Σὰς ἰπόσχομαι, ἀπεκρίθη, ὅτι μετὰ χαρᾶς θὰ ἐπανεέλθω, ἅμα μὲ εἰδοποιήσητε ὅτι ἐπῆλθεν ἐντελῶς, καθὼς εὐχομαι, ἡ ὑγεία τῆς θυγατρὸς σας.

Δὲν ἔλαβα ἔκτοτε εἰδήσεις του, οὐδ' ἐπεσκέφθη πλεον τὴν νῆσόν του.

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ

Ο ΕΜΠΡΗΣΤΗΣ

(Μυθιστορία ἠλ. Βερτέ.—Μετάφρασις Α. Β.)

[Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Ὁ Νοέλ ἐπέστρεψε τότε εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου οὐδὲ λέξις εἶχεν ἀνταλλαχθῆ κατὰ τὴν ἀπουσίαν του· ἐφαίνεται δὲ μεγάλου βάρους ἀπηλλαγμένος καὶ εἶχε τὸ ἦθος πρόσχαρι.

— Πολὺ χαρούμενος μοιάζεις, κύριε Νοέλ, εἶπεν ὁ Γριβέ· οἱ φίλοι σου ὅμως, μοῦ φαίνεται, δὲν ἔχουν ἀφορμὴ νὰ εἶνε εὐχαριστημένοι.

— Ναί, προσέθηκε διὰ φωνῆς οἰμωζούσης ὁ Ἰωάννης, καὶ ἴσως μάλιστα λάβουν ἀφορμὴ νὰ λυπηθοῦν.

— Καὶ πάντοτε, ἐψιθύρισεν ἡ Πετροῦλα, ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς κυρίας Ἀδριανῆς! Ἄχ! . . . νὰ μ' ἀφίαν θὰ τῆς ἔστειλα πίσω ὅλα τῆς τὰ χαρίσματα!

Ὁ Νοέλ δὲν ἤκουσε τὴν παρατήρησιν ταύτην.